

Arrest

nr. 201 076 van 14 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juli 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven van 19 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 8 juli 2014 een beslissing waarbij de aanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 5 september 2015 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.11.2009 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Op 15.09.2010 werd aan betrokkene een aangetekend schrijven verzonden waarin werd medegedeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies geeft tot de afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Tot op heden hebben wij geen bijkomende informatie verkregen omtrent het verkrijgen van een arbeidskaart.

Betrokkene heeft geen adreswijziging doorgegeven na 15.04.2011.

Op 28.01.2014 werd betrokkene wederom aangeschreven teneinde een bewijs voor te leggen dat hij een arbeidskaart verkregen heeft. Tot op heden hebben wij hierop geen reactie ontvangen. Hieruit kunnen we afleiden dat betrokkene een manifest gebrek aan belang vertoont voor zijn regularisatie-aanvraag en bijgevolg wordt deze aanvraag als ongegrond beschouwd.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 8 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker ook op 5 september 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“De heer die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

In het proces-verbaal van de terechtzitting van 8 februari 2018 staat het volgende vermeld: *“De verwerende partij doet afstand van de exceptie die zij heeft aangevoerd met betrekking tot haar gebonden bevoegdheid.”* Er dient derhalve niet langer uitspraak te worden gedaan omtrent de door verweerder in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 3 van het wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, “meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel”.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. de motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn; “de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981, 1722).

Luidens artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan een machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden bij de burgemeester van de plaats waar men verblijft, aangevraagd worden indien de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt.

Verzoeker in casu heeft een aanvraag tot verblijfsmachtiging ingediend. Hij wenste middels de huidige aanvraag een verblijfsvergunning te bekomen.

De intentie van verzoeker om een verblijfsvergunning te bekomen was duidelijk. Zijn aanvraag werd conform de bepalingen van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingediend.

Hoewel verzoeker de kwestieuze aanvraag baseerde op één van de voorwaarden van de instructies van de staatssecretaris namelijk, het verblijf van meer dan drie jaar en het werkaanbod, blijft deze aanvraag een verzoek tot het bekomen van een verblijfsmachtiging conform art 9 bis van de vreemdelingenwet.

De voormelde instructies van de staatssecretaris werden trouwens door de Raad van State vernietigd zodat de aanvragen tot verblijfsmachtiging conform artikel 9 bis van de vreemdelingenwet verder behandeld werden.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing stelde de verwerende partij ten onrechte dat verzoeker geen belang meer toonde voor zijn aanvraag. De verwerende partij baseerde zich hierbij op het feit dat verzoeker geen gevolg gegeven zou hebben op twee brieven die hem werden verzonden.

De houding van verzoeker werd dan ten onrechte als een gebrek van belang gekwalificeerd. Er dient gepreciseerd te worden dat de brieven van de verwerende partij aan verzoeker uitnodigingen betroffen om de arbeidskaart voor te leggen.

Het gebrek van reactie kan niet noodzakelijk betekenen dat verzoeker geen belang meer zou hebben voor de procedure. De redelijke interpretatie van het gebrek aan reactie op het schrijven is dat de verzoeker erin niet slaagde om een arbeidskaart voor te leggen.

Het gebrek van belang zoals de verwerende partij het vaststelde is verkeerd want de nieuwe raadsman van verzoeker een fax naar de verwerende partij stuurde op 27/03/2014 om zijn tussenkomst te melden.

Hieruit blijkt duidelijk dat de verzoekende partij nog belang had bij de behandeling van zijn dossier.

Uit het voorgaande blijkt dat de motivering van de eerste bestreden beslissing verkeerd is.

Dat tevens de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werd getreden.

Het feit alleen dat verzoeker niet beschikt over een geldig visum, is geen voldoende reden om hem in casu het bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 3 EVRM staat evenzeer vast. Dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie

EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Het is de plicht van de Dienst Vreemdelingenzaken om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77), en er minstens op te antwoorden. Dat de motivering van de eerste bestreden beslissing hieraan helemaal niet tegemoet komt. De betreden beslissing ontbeert in casu elke motivatie.

Hierbij moet ook worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op onmenselijke behandeling na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de concrete situatie in het land van herkomst van verzoekster, schendt zij het artikel 3 EVRM.

Het is algemeen geweten dat Sierra Leone sedert geruime tijd te kampen heeft een gevaarlijkste medische crisis, veroorzaakt door Ebola virus. Er bestaat op dit moment geen geneesmiddel tegen Ebola.

De terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst zal een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengen.

Uit het voorgaande blijkt dat de eerste bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991, van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 evenals de beginselen van behoorlijke bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel schendt; In toepassing van het enig middel is de eerste bestreden beslissing dan ook nietig."

3.2. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.3. In casu strekt de eerste bestreden beslissing ertoe de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond te verklaren. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris de buitengewone omstandigheden, die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.4. De eerste bestreden beslissing verwijst naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en is duidelijk gemotiveerd. Verzoeker bekritiseert de motivering van de eerste bestreden beslissing op inhoudelijk vlak en is derhalve op de hoogte ervan. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen blijkt dan ook niet. Immers heeft de formele motiveringsplicht tot doel de

bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De inhoudelijke kritiek wordt verder behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er is de Raad geen voorzichtigheidsbeginsel bekend. Verzoeker legt ook niet concreet uit wat het inhoudt en op welke wijze dit beginsel werd geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.5. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt niet dat de aanvraag om verblijfsmachtiging van verzoeker omwille van de door verzoeker aangehaalde *“instructies”* die werden vernietigd door de Raad van State, niet verder werd behandeld door de verwerende partij. De verwerende partij legt wel op een gemotiveerde wijze uit waarom verzoeker een manifest gebrek aan belang vertoont voor zijn aanvraag om verblijfsmachtiging en dat op grond hiervan zijn aanvraag ongegrond wordt verklaard.

3.6. Uit een lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verzoekers verblijfsaanvraag meer bepaald ongegrond werd verklaard omdat hij heeft verzuimd te antwoorden op het op 15 september 2010 verzonden aangetekend schrijven van de verwerende partij *“waarin werd meegedeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies geeft tot de afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B”*. Dit schrijven van 15 september 2010 bevindt zich in het administratief dossier. Het is gericht aan verzoeker zelf en stelt hem op de hoogte dat hij op vertoon van een arbeidskaart B in het bezit zal worden gesteld van een bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister met een geldigheidsduur van één jaar. Vermits er geen reactie kwam van verzoeker op dit schrijven noch op een herinnering van de verwerende partij van 28 januari 2014, werd zijn aanvraag ongegrond verklaard.

3.7. Verzoeker betwist niet dat hij niet heeft gereageerd op de voormelde brieven van de verwerende partij. Van een vreemdeling die een aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen indient kan nochtans worden verwacht dat hij een blijvende belangstelling vertoont voor zijn procedure en antwoordt op brieven van de verwerende partij die op deze procedure betrekking hebben. Verzoeker poogt tevergeefs zijn gebrek aan reactie te verantwoorden. Er kan van verwerende partij ook niet worden verwacht dat zij een gebrek aan reactie van verzoeker gedurende afgerond vier jaar zelf gaat invullen en dit gaat beschouwen als het niet kunnen overleggen van een arbeidskaart. Waar verzoeker nog verwijst naar een fax van zijn nieuwe raadsman van 27 maart 2014 ziet de Raad niet in hoe het feit dat deze zijn tussenkomen signaleerde aan de verwerende partij zonder zelfs te verwijzen naar de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging, kan worden beschouwd als een reactie op de voormelde brieven van de verwerende partij, laat staan als het aantonen van een blijvende belangstelling voor de regularisatieprocedure. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota kan de Raad het niet kennelijk onredelijk achten dat een gebrek aan reactie van verzoeker gedurende afgerond vier jaar op een belangrijk schrijven van de verwerende partij in het kader van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen, door de verwerende partij als een gebrek aan belang voor de procedure wordt bestempeld, te meer daar verzoeker ook niet reageerde op een herinneringsbrief van de verwerende partij van 28 januari 2014.

3.8 Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, betoogt verzoeker dat het feit alleen dat hij niet beschikt over een geldig visum, geen voldoende reden is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. In deze wijst de Raad er evenwel op dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet wel degelijk voorziet dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, wanneer de vreemdeling *“in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”*, zoals in casu. Verzoeker toont niet aan waarom, in zijn geval, voormelde vaststelling geen afdoende grond zou zijn om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

3.9. Verzoeker betoogt verder dat het algemeen is geweten dat Sierra Leone sedert geruime tijd te kampen heeft met een gevaarlijke medische crisis, veroorzaakt door het Ebola-virus, waartegen geen

geneesmiddel bestaat. De Raad dient op te merken dat dergelijk summier en algemeen betoog, dat bovendien door geen enkel stuk wordt onderbouwd, bezwaarlijk volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat zulks diende te behoren tot de algemene kennis van de verwerende partij zodat ze daaromtrent diende te motiveren in het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA